

Arrest

nr. 289 144 van 23 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

- 1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 2005.
- 1.2. Verzoeker dient op 22 februari 2021, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NMBV), een verzoek om internationale bescherming in.
- 1.3. Verzoeker wordt op 4 oktober 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 december 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de Pashtunbevolkingsgroep, en geboren te zijn op 28 februari 2005. Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Haji Amanullah in het district Chardarah van de provincie Kunduz. U ging één dag naar school toen u zich er ging inschrijven, maar ging nadien niet meer omwille van de vele gevechten en de onveiligheid in uw regio. U werkte wel samen met uw broer als landbouwer op de gronden van uw familie.

U werd in totaal vier keer meegenomen door de taliban. De eerste keer was ergens in het jaar 2018 of 2019. Ze namen u mee van thuis en zeiden dat u moest nadenken of u wilde deelnemen aan de jihad en of u een opleiding wilde volgen bij hen. Ze brachten u naar de moskee, waar nog een groot aantal andere mensen stonden te wachten die de taliban ook wilde opleiden. Na twee dagen werd u echter vrijgelaten na tussenkomst van de dorpsoudsten, aangezien ze zeiden dat er te veel jongeren bij waren die niet in aanmerking kwamen voor de taliban.

Zeven of acht dagen nadat de taliban u de eerste keer meenam, passeerde er een militair konvooi van de toenmalige overheid. U hoorde vervolgens allerlei geruchten dat de taliban veel mensen ging meenemen. U wilde dan met uw familie naar uw oom gegaan die aan de andere kant van het water woonde. Onderweg onderschepte de taliban uw familie echter en werd u wederom meegenomen. U werd opnieuw naar een moskee gebracht en kreeg wapens en munitie om naar de frontlinie te brengen. U deed dat en toen er nadien een gevecht uitbrak, ontsnapte u naar het huis van uw oom.

Drie dagen later waren de gevechten tussen de taliban en de overheid gedaan en keerde u terug naar uw eigen huis.

Meer dan 20 dagen later en zo'n maand à anderhalve maand voor uw vertrek werd u nogmaals meegenomen door de taliban. Ze wilden namelijk een checkpoint van de overheid aanvallen. U had net iets gekocht in de bazaar en werd onderweg naar huis opnieuw onderschept door de taliban. U moest opnieuw eten en munitie vervoeren. Het was er echter erg chaotisch en het begon ook donker te worden. U kon daardoor opnieuw in het geniep ontsnappen.

Zo'n 10 à 15 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan werd u nog een vierde keer meegenomen door de taliban. U was naar de moskee gegaan voor het gebed en ging naar huis. U stond op straat voor de deur van uw huis toen u opnieuw werd aangesproken door talibanleden. U wilde dan naar binnen gaan, maar ze waren u te snel af en blokkeerden uw pad. U werd vervolgens meegenomen naar de grote madrassa, waar opnieuw grote zakken stonden met berrbommen en andere munitie. U moest de taliban opnieuw helpen met het verplaatsen van die zaken. 's Avonds stuurden ze de jongeren terug naar huis om eten te gaan halen voor de talibanstrijders. U bracht dit eten echter niet en de talibanleden merkten dit niet op. Zo kon u wederom aan hen ontsnappen.

Nadien bleef u zo'n drie dagen binnenshuis. U was het toen echter beu en uw familie besloot om uw vertrek uit het land te regelen.

Daarnaast haalt u ook nog aan dat uw vader eveneens problemen kende met de taliban omdat hij als leerkracht werkte. De taliban maande hem aan om daar mee te stoppen, wat hij vervolgens ook deed.

U verliet Afghanistan in de zevende of de achtste maand van 2020 en kwam zo'n vier à vijf maanden later aan in België. Op 22 februari 2021 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u van hen bent weggelopen. Ook zijn er nog steeds ontploffingen en gevechten in Afghanistan.

Zo'n drie à vier maand na uw vertrek overhandigde de taliban uw jongere broer een brief. Daarin stond dat ze de zoon van K., u dus, wilden hebben

Na uw vertrek werd uw broer B. door de taliban meegenomen naar Kunduz om mee te strijden. Hij kwam echter om het leven. U weet niet of hij vermoord werd door de taliban of overleed in een gevecht.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: twee brieven van de taliban; twee brieven aangaande het werk van uw vader als leerkracht; de taskara van uw overleden broer; de taskara van uw vader; foto's van u, uw broer en enkele dorpelingen in Afghanistan; foto's van de begrafenis van uw broer; een USBstick met daarop één video van de begrafenis van uw broer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

In de eerste plaats legt u incoherente verklaringen af aangaande uw scholing. Zo stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u slechts één dag in heel uw leven naar school ging en dit enkel op de dag dat u zich er ging inschrijven (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.5). Het is echter merkwaardig dat u zich pas voor het eerst in 2019 à 2020, dus op 14-jarige leeftijd, zou inschrijven op een school (ibid.). Dit te meer gezien u bij de DVZ stelde dat u gedurende twee jaar naar school ging (verklaring DVZ, punt 6). Hierop gewezen stelt u dat u had gezegd dat er de laatste twee jaar wel een school was, maar niet dat u daar zelf ook naartoe ging (CGVS, p.21). Dit kan echter niet overtuigen, gezien u bij uw inschrijving eveneens beweerde dat u gedurende twee jaar naar school ging (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Voorts stelt u ook op de zetel van het CGVS dat uw vader jarenlang werkte als leerkracht (CGVS, p.9). Dat u desondanks toch geen enkele opleiding zou hebben genoten, is dan ook niet erg aannemelijk. Uw uitleg dat de school waar uw vader werkte erg verafgelegen was en u daardoor toch niet naar school ging (ibid.), kan niet overtuigen. Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw opleiding doen dan ook vermoeden dat u het CGVS geen zicht wenst te bieden op uw werkelijk opleidingsniveau, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling zet.

Daarnaast legt u eveneens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de problemen die u in Afghanistan kende. Zo stelde u bij uw inschrijving dat de taliban met uw vader sprak opdat u met school zou stoppen en hen zou vervoegen (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Echter beweerde u op het CGVS dat u slechts één dag naar school ging (CGVS, p.5) en vermeldt u nergens dat uw vader door de taliban werd aangesproken opdat u de taliban zou vervoegen. Bij de DVZ stelt u dan weer dat de taliban u één keer gedurende één dag meenam naar de bergen omdat ze u wilden trainen om deel te nemen aan de jihad (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Ook stelt u dat ze u telkens in de moskee lastigvielen en dat ze u in totaal meer dan tien keer lastigvielen (ibid.). Zo'n maand à anderhalve maand voor uw vertrek viel de taliban u zeer vaak lastig (ibid.). Dit staat echter wederom haaks op de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aflegde. Daar stelde u immers dat u in totaal vier keer werd meegenomen en vermeldt u niks over aansprekingen in de moskee (CGVS, p.14). Ook zou de eerste keer dat u zou zijn meegenomen reeds dateren van 2018 of 2019 (CGVS, p.14), wat meer dan een jaar voor uw vertrek uit het land was in augustus 2020. Bovendien situeert u de tweede keer dat u werd meegenomen zeven à acht dagen na de eerste keer (CGVS, p.16) en twintig dagen daarna zou u een derde keer zijn meegenomen door de taliban (CGVS, p.18). Dit zou dan, gezien u stelt dat de eerste keer in 2018 of 2019 was, geruime tijd voor uw vertrek zijn geweest. De laatste keer dat u zou zijn meegenomen

was tien à vijftien dagen voor uw vertrek (CGVS, p.18). Hieruit blijkt dan ook niet dat u de laatste maand à anderhalve maand voor uw vertrek frequent werd lastiggevallen door de taliban (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Deze veelvuldige discrepanties in uw verklaringen doen dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Ter staving van uw problemen met de taliban legt u ook een brief neer die uw broer van hen zou hebben ontvangen (CGVS, p.21). In deze brief staat genoteerd dat de taliban u en uw vader willen hebben omdat jullie beiden samenwerkten met de ex-overheid (document 1). U stelt wel dat uw vader jaren geleden als leerkracht werkte en daar van de taliban mee diende te stoppen, wat hij tevens reeds deed in 2018 of in 2019 (CGVS, p.9) nadat de taliban de school in brand had gestoken (CGVS, p.5). Over enige samenwerking langs uw kant met de voormalige overheid vermeldt u echter niks. Ook stelt u nergens tijdens uw persoonlijk onderhoud dat de taliban u ervan beschuldigde met de overheid samen te werken. Tevens dient op te worden gemerkt dat deze brief gedateerd staat op 1/06/1443, wat overeenstemt met 5 januari 2022 (landeninformatie 3). Dat de taliban pas anderhalf jaar na uw vertrek een brief aan uw broer zou bezorgen omdat u met de vorige overheid zou hebben samengewerkt, houdt geen steek. U stelt daarenboven dat uw broer die brief zo'n drie à vier maanden na uw vertrek ontving (CGVS, p.21), wat dus rond december 2020 zou moeten zijn. Echter wordt er in de brief verwezen naar de 'ex-overheid', waaruit afgeleid kan worden dat deze na de machtsovername werd opgemaakt, wat pas in augustus 2021 was. Deze zaken ondermijnen nog verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien is de bewijswaarde van een dergelijke brief beperkt, gelet op de manipuleerbaarheid ervan. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

U legt daarnaast nog een tweede brief neer van de taliban waarin staat dat ze u willen omdat uw vader vroeger voor de overheid werkte en omdat u was weggelopen (document 2). U stelde echter dat u slechts één brief kreeg van de taliban (CGVS, p.21). Daarnaast houdt het weinig steek dat de taliban u wil arresteren omdat uw vader voor de overheid werkte, wanneer uw vader gewoon nog in het dorp is (CGVS, p.8) en ze hem bijgevolg wel makkelijk kunnen arresteren indien ze een probleem hadden met hem omwille van zijn werk.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de **EUAA Country Guidance** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Dit ondermijnt dan ook nog verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens dient ook te worden opgemerkt dat u stelt dat u telkens probleemloos kon ontsnappen wanneer de taliban u meenam. (CGVS, p.15, 16, 18 en 19). Ook koppelde de taliban daar geen gevolgen aan, gezien ze u noch op een andere manier zouden hebben benaderd (CGVS, p.19), noch naar u zouden komen zoeken zijn na uw ontsnappingen (CGVS, p.20). Indien de taliban u werkelijk wilde rekruteren, kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat ze dan wel represailles zouden nemen wanneer u ontsnapt en dat ze dan ook meer moeite zouden doen om uw ontsnappingen te voorkomen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook niet dat de taliban als doel zou hebben gehad u te rekruteren. U zou immers enkel wat goederen moeten verplaatsen hebben en hen van eten voorzien (CGVS, p.15, 16, 17 en 19) en u beaamt zelf dat ze u niet per se wilden rekruteren maar waarschijnlijk als u oud genoeg zou zijn, zouden ze dat

wel vragen (CGVS, p.21). Dat u desondanks toch zou vrezen dat de taliban u bij terugkeer naar Afghanistan zal vermoorden omdat u van hen bent weggelopen (CGVS, p.20), is niet ernstig.

Voorts kunnen er ernstige vraagtekens gezet worden bij uw verklaringen omtrent het overlijden van uw broer. Zo is het vreemd dat u stelt twee broers te hebben en dat zij zich nog in het dorp bevinden (CGVS, p.10) wanneer uw voogd reeds verklaarde dat één van uw broers is overleden (mail 11 september 2022). U dient hier echter zelf op gewezen te worden (CGVS, p.10). Daarenboven kan u evenmin duidelijk situeren wanneer uw broer werd meegenomen door de taliban (CGVS, p.11, 20). U stelt enkel dat u dit nieuws zo'n drie dagen na uw interview bij de DVZ vernam (CGVS, p.20), dus ergens in mei 2021. U legt echter wel allerhande foto's van hem neer en een video van zijn begrafenis. Bijgevolg kan er dan ook van u verwacht worden dat u wel weet wanneer dit allemaal plaatsvond. Dat u er desalniettemin niet in slaagt concrete verklaringen af te leggen aangaande het overlijden van uw broer, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid ervan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat aan privéfoto's en video's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan er niets uit worden afgeleid over de persoon die erop staat afgebeeld en wat zijn relatie tot u is. Deze documenten werpen dan ook geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

Ten slotte dient ook te worden vastgesteld dat uw familie zich tot op heden nog gewoon in het dorp bevindt (CGVS, p.8). Ze kenden tevens geen problemen meer omwille van uw vertrek (CGVS, p.19-20). De taliban zou enkel aan uw broer hebben gevraagd waar u zich bevond (CGVS, p.20). Echter, indien de taliban u werkelijk zou willen vervolgen kan er redelijkerwijs worden verwacht dat ze dan wel represailles naar uw familie toe zouden nemen. Dat ze dit echter niet deden, onderstreept nog verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft uw bewering dat de taliban tot op heden uw vader van spionage zou beschuldigen omdat hij vroeger als leerkracht werkte (CGVS, p.11), is het eveneens opmerkelijk dat ze dit enkel zeggen, maar daar geen verdere gevolgen aan koppelen. Bovendien werkte uw vader al jarenlang niet meer als leerkracht (CGVS, p.9). Dat de taliban uw vader desondanks tot op heden zou aanspreken over zijn werk als leerkracht, kan dan ook niet overtuigen. De twee documenten aangaande het werk als leerkracht van uw vader kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Te meer deze gedateerd zijn in 1389, wat overeenstemt met het jaar 2010 of 2011, wat geenszins recent is.

Daar er aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, vormen ze evenmin een dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Hiernaar gevraagd stelt u immers louter dat uw ouders nog steeds de gevolgen dragen van uw problemen (CGVS, p.11). Echter, gezien deze reeds als niet-aannemelijk werden beschouwd, is het evenmin aannemelijk dat uw ouders nog zouden worden lastiggevallen door de taliban (ibid.). Voorts beperkt u zich louter tot een verwijzing naar de moeilijkere socio-economische situatie van uw familie (ibid.), maar dit kan geenszins als vervolging volgens de vluchtelingenconventie beschouwd worden. Daar u geen concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en

nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. X). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden

van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De taskara's van uw broer en uw vader bevatten immers louter hun persoonsgegevens. Verder kan er niets uit worden afgeleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat vooreerst in op de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden, met betrekking tot de duurtijd van zijn scholing en zijn problemen in Afghanistan, en tracht deze op te helderen. Hij wijst hierbij op het karakter van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), alwaar hij de kans niet kreeg om zijn relaas uitgebreid uiteen te zetten, zodat er verschillende misverstanden zijn ontstaan.

Verzoeker gaat vervolgens in op de door hem overgemaakte dreigbrieven van de taliban, waarbij hij benadrukt dat hij niet kan lezen of schrijven. Hij volhardt dat zijn vader werkte voor een stadsschool en daarom werd beschouwd als een aanhanger van de vorige overheid.

Verzoeker gaat in op de rekruteringspogingen van de taliban, waarbij hij stelt dat er geen "draaiboek" bestaat over rekruteringen. Hij benadrukt dat gedwongen rekrutering wel degelijk voorkomt en dat de commissaris-generaal het relaas van verzoeker niet ten gronde heeft onderzocht.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het kwetsbare en specifieke profiel van verzoeker, met name een verwesterde jongeman die moet terugkeren naar het bewind van de taliban. Hij benadrukt dat de machtsovername van de taliban onmiskenbaar een nieuw element uitmaakt.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de drastische verandering in Afghanistan, ten gevolge van de machtsovername van de taliban. Hij stelt dat diverse objectieve landeninformatie aangeven dat er een reëel risico op mensenrechtenschendingen bestaan tegen onder andere "verwesterde Afghanen", die een tijdlang in het buitenland hebben gewoond. Hij wijst op de precare en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie, waarbij er nergens in Afghanistan nog een veilig intern vluchtalternatief voorhanden is. Hij verwijst dienaangaande naar diverse landeninformatie, zoals het onder meer standpunt van de UN High Commissioner for Human Rights, Amnesty International en de FOD Buitenlandse zaken.

Hij benadrukt zijn profiel, met name dat hij reeds twee jaar in België verblijft, volledig verwesterd is, werkt in een slagerij en een Iraanse vriendin heeft. Hij verwijst en citeert uit de NANSSEN Note, 3-21, "Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek" van oktober 2021. Hij verwijst hierbij naar het belang van een toekomstgerichte beoordeling van zijn vrees, waarbij de bewijsstandaard deze van de redelijke waarschijnlijkheid vormt. Verzoeker treedt de conclusie van NANSSEN bij, dat personen die een lange tijd in het Westen hebben verbleven een specifiek risico op vervolging omwille van gepercipieerde verwestering lopen. Hij stelt dat dit risicoprofiel ook wordt benoemd in het Amnesty International rapport. Hij verwijst tevens naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarbij een Afgaans onderdaan de vluchtelingenstatus werd toegekend omwille van verwestering.

In een laatste onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zal terugkeren naar hun eerdere schrikbewind. Hij verwijst naar

diverse landeninformatie en stelt dat de taliban een parallel rechtstelsel hanteert dat is gebaseerd op een strikte interpretatie van de sharia, waarbij er sprake is van executies en onmenselijke en vernederende straffen. Hij citeert uit de NANSEN Note 3-21, waarin de strikte handhaving van de sharia en de onmenselijke bestraffingen worden uiteengezet.

Hij verwijst naar 400 burgerslachtoffers die vielen sinds de machtsovername, waarbij het aantal waarschijnlijk hoger ligt.

Verzoeker geeft aan dat geen enkel COI Focus of EUAA rapport bewijst dat er geen risico is voor verwesterde Afghanen die terugkeren, waarbij de rapporten zelf aangeven dat er nog geen duidelijke cijfers bekend zijn. Hij hekelt dat de commissaris-generaal hem op "goed geluk" terugstuurt, waarbij maar moet worden gehoopt dat de taliban hem niet zal viseren of straffen voor zijn vertrek naar het Westen.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS. Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en voegt consulteerbare weblinks toe.

2.1. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgend stuk toe: NANSEN Note, 3-21, *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek"*, oktober 2021.

3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 30 maart 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.*

4. Voorafgaand

4.1. Huidig beroep werd op 10 januari 2023 ingediend door de heer P.S. de toenmalige voogd van verzoeker. Op 28 februari 2023 is verzoeker echter meerderjarig geworden, zodat de heer P.S. hem, vanaf die datum, niet langer in rechte kan vertegenwoordigen. Verzoeker kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. X).

4.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd

ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.4. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.5. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

4.6. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* Verzoeker laat deze passage onbesproken en toont ook niet aan dat de geboden steunmaatregelen ontoereikend zouden zijn.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn herkomstland te worden vervolgd door de taliban, naar aanleiding van een poging tot gedwongen rekrutering en de voormalige werkzaamheden van zijn vader als leerkracht. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas op grond van de volgende overwegingen:

- (a) er is sprake van inconsistente verklaringen met betrekking tot verzoekers scholing in Afghanistan, waarbij (i) hij ten overstaan van DVZ en bij de registratie van zijn verzoek als NBMV verklaarde twee jaar naar school te zijn geweest, doch ten overstaan van het CGVS verklaarde slechts één dag naar school te zijn geweest om zich in te schrijven; (ii) het merkwaardig is dat verzoeker zich pas voor het eerst op 14-jarige leeftijd zou inschrijven op een school; (iii) verzoekers vader was leerkracht, zodat het onaannemelijk is dat hij desondanks geen enkele opleiding zou hebben gevolgd;
- (b) er is sprake van tegenstrijdige verklaringen over de problemen die verzoeker in Afghanistan kende, waarbij (i) verzoeker bij de registratie van zijn verzoek als NBMV verklaarde dat de taliban met zijn vader sprak opdat hij zou stoppen met school en zich bij hen zou vervoegen, terwijl verzoeker bij CGVS verklaarde dat hij slechts één dag naar school ging en nergens vermeldde dat zijn vader werd aangesproken; (ii) verzoeker bij DVZ verklaarde dat de taliban hem één keer gedurende één dag heeft meegenomen naar de bergen omdat ze hem wilden trainen om deel te nemen aan de jihad, dat de taliban hem geregeld lastigviel in de moskee en dat hij de laatste maand à anderhalve maand voor zijn vertrek vaak werd lastiggevalen; (iii) verzoeker bij het CGVS verklaarde dat hij in totaal vier keer werd

meegenomen, waarbij hij niets vermeldde over aansprekingen in de moskee, waarbij hij de eerste keer werd meegenomen in 2018-2019, wat meer dan een jaar voor zijn vertrek is, waarbij hij respectievelijk zeven à acht dagen en 20 dagen erna een tweede en derde keer werd meegenomen en een laatste keer 10 à 15 dagen voor zijn vertrek, waaruit aldus niet blijkt dat hij een maand à anderhalve maand voor zijn vertrek frequent werd lastiggevallen;

(c) verzoeker legt twee brieven neer, waarbij (i) de eerste brief stelt dat de taliban hem en zijn vader willen omdat zij samenwerkten met de ex-overheid, doch verzoeker nergens melding heeft gemaakt van een eigen samenwerking met de voormalige overheid of van een beschuldiging hiervan; (ii) de eerste brief is gedateerd op 5 januari 2022, waarbij het geen steek houdt dat de taliban pas anderhalf jaar na verzoekers vertrek een brief aan verzoekers broer zou bezorgen en verzoeker bovendien stelt dat zijn broer de brief drie à vier maanden na zijn vertrek ontving, wat rond december 2020 zou moeten zijn, doch in de brief wordt gerefereerd naar de “ex-overheid”, waaruit kan worden afgeleid dat deze na de machtsvername werd gemaakt; (iii) verzoeker een tweede brief neerlegt, doch tijdens zijn gehoor stelde slechts één brief te hebben gekregen, waarbij deze brief bovendien stelt dat de taliban verzoeker willen hebben omdat zijn vader vroeger voor de overheid werkte en verzoeker was weggelopen, waarbij het weinig steek houdt dat de taliban verzoeker willen arresteren voor werkzaamheden van zijn vader, terwijl zijn vader gewoon nog in het dorp verblijft;

(d) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat gedwongen en individuele rekrutering zelden voorkomt, waarbij de taliban normaliter beroep doet op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, waarbij verzoeker niet aannemelijk maakt waarom er in zijn geval werd afgeweken van de gebruikelijke rekruteringswijze;

(e) het is onaannemelijk dat verzoeker telkens probleemloos kon ontsnappen, wanneer de taliban hem meenam en dat de taliban daar bovendien ook geen gevolgen aan koppelde waarbij (i) zou worden verwacht dat, indien de taliban verzoeker daadwerkelijk wilden rekruteren, zij represailles zou nemen wanneer verzoeker ontsnapt; (ii) verzoeker zelf beaamt dat de taliban hem enkel nodig had om bepaalde goederen te verplaatsen en van eten te voorzien, doch hem niet per se wilden rekruteren, maar dit waarschijnlijk wel zouden vragen als hij oud genoeg was; (iii) het niet ernstig is dat verzoeker in het licht van deze omstandigheden vreest bij een terugkeer te worden gedood, omdat hij was weggelopen;

(f) er kunnen ernstige vraagtekens worden gezet bij verzoekers verklaringen omtrent de dood van zijn broer, waarbij (i) het vreemd is dat verzoeker stelt twee broers te hebben en dat zij nog in het dorp wonen, wanneer verzoekers voogd reeds verklaarde dat één van de broers is overleden; (ii) verzoeker niet duidelijk kan situeren wanneer verzoekers broer werd meegenomen, terwijl verzoeker wel allerhande foto's van hem neerlegt en een video van zijn begrafenis, zodat kan worden aangenomen dat hij wel weet heeft wanneer dit allemaal plaatsvond;

(g) verzoekers familie bevindt zich op heden nog gewoon in het dorp en zij kenden geen problemen meer, waarbij – indien de taliban daadwerkelijk verzoeker zouden willen vervolgen – verwacht kan worden dat de taliban represailles zou nemen naar zijn familie;

(h) verzoekers bewering dat de taliban tot op heden zijn vader zouden beschuldigen van spionage omdat hij vroeger als leerkracht heeft gewerkt, kan niet overtuigen, waarbij (i) het opmerkelijk is dat zij dit enkel zeggen, maar er geen verdere gevolgen aan koppelen en verzoekers vader reeds jarenlang niet meer als leerkracht heeft gewerkt.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Verzoeker gaat in op de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden. Hij benadrukt dat hij bij DVZ niet de kans kreeg om zijn relaas uitgebreid uiteen te zetten, zodat er hierdoor verschillende misverstanden zijn ontstaan. De Raad benadrukt evenwel dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf het eerste gehoor bij de DVZ. *In casu* stelt de commissaris-

generaal terecht vast dat er sprake is van fundamenteel verschillende verklaringen omtrent de scholing in Afghanistan. De overtuiging dat verzoeker steeds bedoelde dat hij maar één dag naar school ging en dat er in zijn dorp slechts gedurende twee jaar scholing kon worden gevolgd, kan niet overtuigen. Verzoeker verklaarde bij DVZ immers dat hij *“twee jaar naar school [ging] maar niet regelmatig”* (zie AD, “verklaring DVZ” dd. 26 mei 2021, vraag 11). Ook over het concrete verloop van de problemen met de taliban, is er sprake van fundamenteel verschillende verklaringen. Dit raakt nochtans aan de kern van verzoekers vluchtrelaas en vormt de directe aanleiding van de reden waarom hij het drastische besluit nam om zijn herkomstland te verlaten, zodat verwacht mag worden dat verzoeker hierover minstens consistente verklaringen kan afleggen, *quod non in casu*. Verzoeker kan er zo niet aan voorbij gaan dat hij volstrekt andersluidende verklaringen heeft afgelegd bij DVZ, omtrent de belaging door de taliban, waarbij hij stelde één keer gedurende één dag te zijn meegenomen in de bergen om te trainen voor de jihad en vervolgens gedurende één à anderhalve maand voor zijn vertrek veelvuldig te zijn lastiggevallen door de taliban. Deze versie van de feiten valt niet te verzoenen met de verklaringen, afgelegd bij het CGVS, waar verzoeker melding maakte van vier afzonderlijke incidenten waarbij hij door de taliban werd meegenomen, waarbij de eerste drie incidenten dateerden van ruim voor zijn vertrek uit Afghanistan en het laatste incident van tien à vijftien dagen voor zijn vertrek. Verzoeker kan deze inconsistenties niet opzij schuiven als loutere misverstanden. Zoals gezegd gaat het om kernelementen van zijn vluchtmotieven en betreffen de inconsistenties geen loutere details. De Raad merkt ook op dat *in casu* verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft bevestigd dat hij geen opmerkingen had bij het gehoor bij DVZ en dat hij hier alle elementen heeft kunnen aanhalen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Afghanistan (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 3). Uit het verslag van het gehoor bij DVZ blijkt ook dat zijn verklaringen hem werd voorgelezen in het Pashtou en dat hij middels het plaatsen van zijn handtekening bevestigd heeft dat zijn verklaringen, zoals zij in dit verslag werden genoteerd en aan hem voorgelezen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie AD, “vragenlijst CGVS”, p. 2). Ook zijn toenmalige voogd heeft het verslag ondertekend.

5.1.6. Wat betreft de gedwongen rekrutering, stelt verzoeker dat er geen draaiboek bestaat over rekruteringen, waaraan de taliban zich houdt en dat gedwongen rekrutering wel degelijk kan voorkomen indien de taliban onder druk gezet wordt. Dat gedwongen rekrutering evenwel kan voorkomen, wordt nergens in bestreden beslissing voorgehouden. Wel wordt aangegeven dat dit niet de gebruikelijke rekruteringswijze van de taliban betreft en zodoende slechts zelden voorkomt. Deze overweging vindt steun in de stukken van het administratief dossier. De commissaris-generaal kon dan ook op goede gronden vaststellen dat *“Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Dit ondermijnt dan ook nog verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas”*. In navolging van de commissaris-generaal, stelt ook de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen waarom er in zijn geval zou worden afgeweken van de gebruikelijke rekruteringswijze. Bovendien brengt verzoeker ook niets in tegen de volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, die die aangehaalde vrees in het kader van een rekrutering verder onderuit halen: *“Vervolgens dient ook te worden opgemerkt dat u stelt dat u telkens probleemloos kon ontsnappen wanneer de taliban u meenam. (CGVS, p.15, 16, 18 en 19). Ook koppelde de taliban daar geen gevolgen aan, gezien ze u noch op een andere manier zouden hebben benaderd (CGVS, p.19), noch naar u zouden komen zoeken zijn na uw ontsnappingen (CGVS, p.20). Indien de taliban u werkelijk wilde rekruteren, kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat ze dan wel represailles zouden nemen wanneer u ontsnapt en dat ze dan ook meer moeite zouden doen om uw ontsnappingen te voorkomen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook niet dat de taliban als doel zou hebben gehad u te rekruteren. U zou immers enkel wat goederen moeten verplaatsen hebben en hen van eten voorzien (CGVS, p.15, 16, 17 en 19) en u beaamt zelf dat ze u niet per se wilden rekruteren maar waarschijnlijk als u oud genoeg zou zijn, zouden ze dat wel vragen (CGVS, p.21). Dat u desondanks toch zou vrezen dat de taliban u bij terugkeer naar Afghanistan zal vermoorden omdat u van hen bent weggelopen (CGVS, p.20), is niet ernstig.”*

5.1.7. Door verder louter te volharden dat zijn vader als leerkracht heeft gewerkt en hierdoor als aanhanger van de voormalige overheid wordt beschouwd en geïdoleerd wordt door de taliban, brengt verzoeker de

gedane beoordeling niet aan het wankelen, dat *“Wat betreft uw bewering dat de taliban tot op heden uw vader van spionage zou beschuldigen omdat hij vroeger als leerkracht werkte (CGVS, p.11), is het eveneens opmerkelijk dat ze dit enkel zeggen, maar daar geen verdere gevolgen aan koppelen. Bovendien werkte uw vader al jarenlang niet meer als leerkracht (CGVS, p.9). Dat de taliban uw vader desondanks tot op heden zou aanspreken over zijn werk als leerkracht, kan dan ook niet overtuigen. De twee documenten aangaande het werk als leerkracht van uw vader kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Te meer deze gedateerd zijn in 1389, wat overeenstemt met het jaar 2010 of 2011, wat geenszins recent is”* en *“Daarnaast houdt het weinig steek dat de taliban u wil arresteren omdat uw vader voor de overheid werkte, wanneer uw vader gewoon nog in het dorp is (CGVS, p.8) en ze hem bijgevolg wel makkelijk kunnen arresteren indien ze een probleem hadden met hem omwille van zijn werk”*. De Raad treedt deze beoordeling bij.

5.1.8. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel verweer voert tegen de overige vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de ernstige vraagtekens bij verzoekers verklaringen omtrent de dood van zijn broer, evenals omtrent de omstandigheid dat zijn familie thans nog steeds, zonder problemen, in het dorp verblijven. Verzoeker brengt dan ook geen elementen aan, die van aard zijn een ander licht op deze vaststellingen te werpen.

5.1.9. Wat betreft de overgemaakte stukken, sluit de Raad zich aan bij de vaststelling van de commissaris-generaal dat de taskara van verzoekers broer en vader geen uitspraak doen over verzoekers vluchtmotieven.

Met betrekking tot de overgemaakte brieven van de taliban, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: *“In deze brief staat genoteerd dat de taliban u en uw vader willen hebben omdat jullie beiden samenwerkten met de ex-overheid (document 1). U stelt wel dat uw vader jaren geleden als leerkracht werkte en daar van de taliban mee diende te stoppen, wat hij tevens reeds deed in 2018 of in 2019 (CGVS, p.9) nadat de taliban de school in brand had gestoken (CGVS, p.5). Over enige samenwerking langs uw kant met de voormalige overheid vermeldt u echter niks. Ook stelt u nergens tijdens uw persoonlijk onderhoud dat de taliban u ervan beschuldigde met de overheid samen te werken. Tevens dient op te worden gemerkt dat deze brief gedateerd staat op 1/06/1443, wat overeenstemt met 5 januari 2022 (landeninformatie 3). Dat de taliban pas anderhalf jaar na uw vertrek een brief aan uw broer zou bezorgen omdat u met de vorige overheid zou hebben samengewerkt, houdt geen steek. U stelt daarenboven dat uw broer die brief zo’n drie à vier maanden na uw vertrek ontving (CGVS, p.21), wat dus rond december 2020 zou moeten zijn. Echter wordt er in de brief verwezen naar de ‘ex-overheid’, waaruit afgeleid kan worden dat deze na de machtsovername werd opgemaakt, wat pas in augustus 2021 was. Deze zaken ondermijnen nog verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien is de bewijswaarde van een dergelijke brief beperkt, gelet op de manipuleerbaarheid ervan. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. U legt daarnaast nog een tweede brief neer van de taliban waarin staat dat ze u willen omdat uw vader vroeger voor de overheid werkte en omdat u was weggelopen (document 2). U stelde echter dat u slechts één brief kreeg van de taliban (CGVS, p.21). Daarnaast houdt het weinig steek dat de taliban u wil arresteren omdat uw vader voor de overheid werkte, wanneer uw vader gewoon nog in het dorp is (CGVS, p.8) en ze hem bijgevolg wel makkelijk kunnen arresteren indien ze een probleem hadden met hem omwille van zijn werk.”* Door erop te wijzen dat hij niet kan lezen of schrijven – waarbij enerzijds kan worden opgemerkt dat verzoeker bij zijn verklaringen bij DVZ enkel stelde dat hij *“niet zo goed”* kon lezen of schrijven en anderzijds kan worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat een zoon van een leerkracht analfabeet zou zijn – brengt hij de gedane beoordeling niet aan het wankelen.

Wat betreft de overgemaakte foto's van verzoekers broer en de video van diens begrafenis, brengt verzoeker niets in tegen de gedane beoordeling, dat *“Bovendien dient te worden opgemerkt dat aan privéfoto's en video's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan er niets uit worden afgeleid over de persoon die erop staat afgebeeld en wat zijn relatie tot u is. Deze documenten werpen dan ook geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.”*

5.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.11. Verzoeker maakt verder in zijn verzoekschrift uitgebreid melding van een vrees om vervolging, vanwege zijn verwestering en zijn verblijf van twee jaar in België.

5.1.12. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door de beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS,

Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst

moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.13. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofdte sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

5.1.14. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker weliswaar dat hij ondertussen twee jaar in België verblijft, in een slagerij werkt en een Iraanse vriendin heeft. Losstaand van de vaststelling dat hiervan geen bewijsstukken worden voorlegt, moet alleszins worden vastgesteld dat deze elementen op zich zijn nog niet voldoende opdat kan worden aangenomen dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom deze elementen wel zodanig zwaarwichtig zijn dat dit wel zo is. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter vermelden van zijn tewerkstelling in een slagerij, waar ook varkensvlees wordt verkocht, en zijn Iraanse vriendin, doch dat een verdere concretisering en uitdieping van deze elementen ontbreekt.

5.1.15. De duur van zijn verblijf in België sinds februari 2021, *in casu* amper twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De Raad erkent dat verzoeker zijn herkomstland verliet toen hij nog minderjarig was, doch verzoeker toont echter niet *in concreto* aan dat deze omstandigheid maakt dat hij dermate zou zijn verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en zich opnieuw zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende normen, zoals deze thans worden vormgegeven door de taliban. Verzoeker heeft tot vijftien jaar in Afghanistan verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er blijkt ook dat verzoeker actief deelnam aan het Afghaanse leven, alwaar hij dagelijks

landbouwactiviteiten deed en afspraken met vrienden om cricket te spelen (zie NPO, p. 6-7). Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan, waarmee hij nog contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 11).

5.1.16. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.17. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.18. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. Wat betreft het arrest van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben. Het door verzoeker geciteerde arrest had bovendien betrekking op een verzoeker die zijn verwestering zeer concreet had uitgewerkt, waarbij hij onder meer werd geadopteerd door een Belgische vrouw met een christelijke achtergrond en een liefdesrelatie onderhield met een niet-moslim.

5.1.19. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

5.1.20. Waar verzoeker nog wijst op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door aldus louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aan.

5.1.21. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geveerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. De Raad herhaalt nog dat verzoeker een familiaal netwerk heeft in Afghanistan.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het

aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker maakt geen gewag van individuele elementen om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid bij terugkeer naar Afghanistan. In zoverre verzoeker zou wijzen op zijn jonge leeftijd, herhaalt de Raad dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan, dat hem desgevallend kan ondersteunen en helpen.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Wat betreft de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon

nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES